

“Ens preocupa que ens puguin robar la cartera al metro, però els grans robatoris es planegen des de dalt”

Description

David Fernández (Vila de Gràcia, 1974) treballa a [Coop57](#), una cooperativa autogestionària que aplega 1.300 entitats de Catalunya i altres parts de l'Estat. Escriu en un mitjà cooperatiu, participa políticament en espais assemblearis i toca en un grup de música —Ovidi4— en què tots els integrants cobren el mateix. La major part de la seva despesa domèstica respon als **paràmetres d'economia cooperativa, social i solidària**, consumeix productes de proximitat i estalvia a les finances ètiques i solidàries de Coop57. Així, “assecant les fonts del capitalisme dominador” —en paraules de Micaela Chalmeta—, és com el periodista i exdiputat de la CUP intenta plantar cara al robatori estructural que descriu a l'assaig [No robaràs](#), setè volum de la sèrie Déu Manaments, de l'editorial Fragmenta.

En les primeres pàgines del llibre, recorda una frase de Maria Mas per remarcar una idea central del llibre: “El problema no és robar milions sinó robar melons”.

És una sentència bastant popular, reflecteix la lucidesa d'una persona que treballa a peu de carrer, al Gòtic, i que va ser una de les primeres persones que com a membre del moviment veïnal del barri es van adonar del saqueig del Palau de la Música. Recordo que va dir aquella frase en un acte a Via Laietana, i Millet encara va trigar molt de temps a ingressar a Brians. La presó és un lloc en què és més fàcil entrar per robar tres mòbils a la Rambla que per cometre un frau de 30 milions d'euros.

Va ser un xoc per a la societat constatar la corrupció d'un personatge que havia estat considerat durant tant de temps un prohom de la cultura.

En efecte, i de fet no va ser l'únic membre de l'*star system* del país dels anys noranta que va acabar malament: també hi va haver altres personatges com Javier de la Rosa, a qui teníem per un empresari modèlic, Josep Lluís Núñez, “l'home del Barça i de l'esport”; i, per descomptat, la confessió del president Pujol que tenia la deïxa oculta a Hisenda en l'estranger. Tot això va posar de manifest que els grans robatoris es planegen des de dalt: estem acostumats a vigilar que no ens robin la cartera al metro quan en realitat el perill ve per altres vies.

“ÉS MÉS FÀCIL ENTRAR A LA PRESÓ PER ROBAR TRES MÒBILS A LA RAMBLA QUE PER COMETRE UN FRAU DE 30 MILIONS D’EUROS”

D’aquest perill ningú no avisa per megafonia, com al metro.

Estaria bé una veu que ens recordés els 6.000 milions d’euros de beneficis nets que es van embutxacar les grans companyies energètiques amb l’excusa de la guerra d’Ucraïna; o els més de 50.000 milions d’euros que ens va costar el rescat de la banca privada i que mai no tornaran. També ens podrien recordar que qualsevol de nosaltres paga cinc vegades més impostos que Telefònica. En aquest sentit, els inspectors d’Hisenda, que tot i que estan molt mal vistos jo els aprecio perquè crec en la democràcia fiscal, es queixen que el 85 % de l’esforç de recerca del frau fiscal es dedica contra la classe mitjana i petits autònoms, quan el 72 % del frau es concentra en grans fortunes. És una inversió dels termes bastant insuportable.

A ‘No robaràs’ també parla del robatori de temps. Creu que la societat no és encara conscient de la gravetat d’aquest problema?

El llibre condensa molt de coneixement col·lectiu, per això està plagat de referències. I en aquest sentit, molts autors han abordat molt bé el tema del robatori de la capacitat de pensar que s’ha produït durant els últims anys i que fins i tot està provocant l’oblit de les facultats humanes més conegudes, que són memòria, raó i imaginació. I aquests dispositius mòbils que tots portem a la butxaca ens roben temps, capacitat d’atenció i, a més, ens fan accelerar el ritme. Ara que tot va tan de pressa, la lentitud, com diu el filòsof Santiago Alba Rico, s’ha convertit en revolucionària. Per això la capacitat d’aturar-se i de donar temps al temps té més valor que mai.

Al llibre també cita reflexions del papa Francesc, en particular a la seva denúncia d’un “sistema econòmic que mata”. Creu que calen més veus profètiques per denunciar i fer obrir els ulls davant d’un sistema que genera tanta injustícia social?

Jo crec que sí, de fet, estic molt agraït al papa Francesc, perquè durant la darrera dècada he fet servir molt *Laudato Si’* i *Fratelli Tutti*. Em semblen dos dels textos cabdals de la darrera dècada, suggerents i amb molta projecció. El Papa adverteix d’una economia que mata no només quan no funciona sinó quan funciona, quan va a tota màquina i provoca que tanta gent quedi relegada als marges. El principal problema d’aquesta economia és que es tracta d’un sistema especulatiu que no està vinculat a la producció i l’intercanvi de béns i serveis, sinó que es limita a fer diners per diners. Per tant, les reflexions del Papa són imprescindibles i, a més a més, arriben en una època en què les veus crítiques estan amagades.

“SI CASALDÀLIGA ESTIGUÉS ENTRE NOSALTRES A CATALUNYA, PROBABLEMENT LI HAURIEN APLICAT LA LLEI MORDASA I ESTARIA CADA DIA INTENTANT ATURAR DESNONAMENTS”

Vostè s’identifica amb els cristians de base, una cosa que potser no és gaire freqüent en l’àmbit de l’esquerra liberal. Per què?

Perquè en la pràctica hi ha molts punts de connexió. Salvant les distàncies, els qui militem en certa

esquerra social també ho fem moguts per una fe i una esperança radical en la necessitat de canviar les coses. Jo acostumo a dir que els companys més lúcids, més sòlids i més perseverants que he conegut han sigut els cristians de base. Si mirem la història recent d'aquest país, és fàcil observar que molts dels grans referents de les causes socials provenen del cristianisme: Pere Casaldàliga, Jon Sobrino, Jaume Botey, Arcadi Oliveres, Joan Botam... la llista és enorme. Per tant, crec que cal més diàleg entre l'esquerra i el cristianisme de base, ja que d'aquesta manera afirmes les posicions, les poleixes i veus on has de millorar.

Creu que Pere Casaldàliga seria igual d'estimat a Catalunya si avui visqués entre nosaltres denunciant les injustícies, com feia al Brasil?

Probablement li haurien aplicat la llei mordassa i estaria intentant aturar cada dia els desnonaments. Si al Mato Grosso va ser el bisbe dels desposseïts de la terra, aquí hauria sigut el bisbe dels desnonats. I segur que seria una veu incòmoda pel fet de denunciar el fet que som una de les societats més desiguals d'Europa. Deia que no només calia ser creient sinó ser creïble, i ell era una font de credibilitat absoluta.

Com a ateu, s'hauria imaginat mai escrivint un llibre sobre el setè manament?

Mai, però tampoc no tenia marge per dir que no. A més, com ja he comentat abans, tinc molta proximitat amb els cristians de base. La meva amiga Montse Santolino, que és creient, em diu que soc l'ateu més cristià que coneix. De fet, en el camí compartit amb els cristians, no parlem d'arribar al paradís del cel sinó de com sortir dels inferns de la Terra.

Category

1. Cultura

Tags

1. David Fernández
2. Editorial Fragmenta
3. fratelli tutti
4. laudato si
5. No robaràs
6. papa Francesc
7. Pere Casaldàliga

Date Created

20 d'abril de 2024

Author

jordi-pacheco